

[Jørgen Jensen]

omgang, for jeg skal jo rette mig efter den røde lygte, er der blevet sagt tidligere, og så må jeg hellere gøre det.

Formanden:

Det gælder ikke alene hr. Jørgen Jensen. Det gælder alle. Man må respektere den røde lygte.

Kjeld Olesen (S):

Det var med nogen forbavselse, at man læste formuleringen af DKPs forespørgsel. Den lyder jo:

»Har regeringen låst sig fast på 200.000 arbejdsløse frem til næste valg, eller hvilke foranstaltninger agter regeringen at foretage for at bringe tallet ned?«

For os er arbejdsløsheden et dybt alvorligt problem, som vi ikke mener er velegnet til polemiske bemærkninger på det niveau, som kommunisterne her befinder sig på. I hvert fald rejser det uvilkårlig tvivl om ægtheden i deres engagement trods store verbale udladninger om deres omsorg for de arbejdsløse.

Vi havde også debat om en kommunistisk forespørgsel i marts måned i år. Dengang gav arbejdsministeren et indgående svar på, både hvad der er gjort, og hvad der ville blive gjort. Forespørgeren ved udmærket godt, at der ikke kan tilføjes mange nye aspekter. Det kan være, kommunisterne mener, at de bekæmper arbejdsløsheden ved med 8 måneders mellemrum at stille en forespørgsel; vi har en anden opfattelse. Vi mener, at arbejdsløsheden skal bekæmpes hver dag og hver time, ikke i form af ord, der ikke skaffer én mere i arbejde, men gennem den praktiske indsats, det seje arbejde, hvor socialdemokratiet har en nær kontakt til fagbevægelsen, der ved, hvor skoen trykker.

Så er spørgsmålet: hvor har DKP egentlig været henne, når det drejede sig om de mange forskellige midler, der skal bruges for at nedbringe arbejdsløsheden? Forleden havde vi den endelige afstemning om den efterlønsordning, der skal skaffe mindst 20.000 ledige i arbejde. DKP kunne ikke stemme for. Hvor var DKP, da vi stemte om fagbevægelsens ret til anvisning, og som skulle gøre det mere smidigt at få folk i arbejde? DKP stemte imod. Hvor var DKP henne, da det drejede sig om jobtilbud til de langtidsledige? DKP kunne ikke medvirke. Hvor var DKP, da vi

skulle stemme om bedriftssundhedstjenesten, der betyder om ikke store tal, så dog flere arbejdspladser? DKP kunne ikke medvirke. Sammen med LO har socialdemokratiet udarbejdet en beskæftigelsesplan, der kører for øjeblikket; men hvor var DKP? Man stemte imod dele af denne plan. Og hvor var DKP, da vi behandlede det ØD-forslag, der bl. a. skulle medvirke til at redde virksomheder, der pludselig lukker og smider medarbejderne på gaden? DKP har været en indædt modstander.

Nej, arbejdsløsheden bekæmpes ikke med ord. Vi må konstatere den hårde kendsgerning, at problemet er knyttet til den internationale økonomiske krise. Derfor kan vi kun løse den til bunds gennem internationale aftaler, selv om vi kan og skal gøre selv, hvad der er muligt.

Vore egne problemer kan gøres op i fire punkter. For det første har der, som arbejdsministeren sagde det, de senere år været tale om en stigning i arbejdsstyrken med en så stor tilgang til arbejdsmarkedet, at vi altså har den store ledighed. For det andet ligger opgaven i at gøre os selv så konkurrencedygtige som muligt på de internationale markeder og gennem vor egen indsats bedst konkurrere med de varer, som vi importerer. For det tredje må vi i en tid som denne gennem underskud på statens budgetter skabe grundlag for den efterspørgsel, der betyder flere arbejdspladser. Men for det fjerde må det ikke på længere sigt gå ud over balancen i den samlede økonomi, for så forværres arbejdsløsheden yderligere.

Så enkelt kan det lyde, og så svært er det i virkeligheden, og så let er det for hr. Jørgen Jensen og andre at boltre sig i de forenkledte illusioners verden. De tanker, der blev fremlagt her, og som opstiller mange tal og beregninger for, hvor let det er, har jo ikke på nogen måde taget hensyn til netop det fjerde punkt, der hedder: af hensyn til de arbejdsløse er det nødvendigt, at samfundsøkonomien på længere sigt er i balance.

Meget er jo i gang, som vi allerede har hørt: beskæftigelsesplanen på de godt og vel 10 mia kr. over en 3-årig periode kører videre. Socialdemokratiet har den opfattelse, at det antal job, der er målsætningen, må fastholdes, og skulle enkelte ordninger vise sig ikke at leve op til forventningerne, mener jeg, at vi skal tage det op til behandling.